

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 13 grudnia 2023 r.

DIH-4.707.36.2023.BP

DECYZJA DIH.4.29.2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.), art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 168), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Ewy Dunaj prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą PPHU „Karolinka” Ewa Dunaj od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z dnia 12 października 2023 r. (sygn. akt D/KO.UH.8361.69.2023), na podstawie której na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 4 000 zł (słownie: cztery tysiące złotych) z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z przepisów o uwidacznianiu cen **utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 2 czerwca 2023 r., na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Poznaniu, zwany dalej również „Wielkopolskim WIIH”, zawiadomił przedsiębiorcę (...) zwanej dalej również „Stroną”, o zamiarze wszczęcia kontroli w zakresie przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 168), zwanej dalej „ustawą o cenach”. Przedmiotowe pismo zostało doręczone 5 czerwca 2023 r.

W toku kontroli przeprowadzonej w dniu 19 czerwca 2023 r. przez inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego WIIH, w prowadzonym przez Stronę (...), sprawdzono prawidłowość informowania o cenach wybranych losowo 106 asortymentów produktów znajdujących się w ofercie handlowej, stwierdzając:

- brak cen jednostkowych dla 15 partii towarów,
- brak cen i cen jednostkowych dla 28 partii towarów,

co stanowiło naruszenie wymagań art. 4 ust. 1 ustawy o cenach z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach. W toku kontroli wystosowano żądanie uzupełnienia brakujących cen.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 23 czerwca 2023 r. (nr akt kontroli: D/KO.UH.8361.69.2023).

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 18 września 2023 r., Wielkopolski WIIH poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na tego przedsiębiorcę, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, kary pieniężnej z tytułu naruszenia przepisów o uwidacznianiu cen.

Strona pismem z dnia 22 września 2023 r. (przesłanym mailowo) poinformowała o dołożeniu wszelkich starań celem uzupełnienia brakujących etykiet cenowych.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego Wielkopolski WIIH decyzją z dnia 12 października 2023 r. nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 4 000 zł (słownie: cztery tysiące złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, z tytułu naruszenia obowiązku uwidaczniania cen towarów. Decyzja została odebrana w dniu 16 października 2023 r.

Pismem z dnia 30 października 2023 r. (data stempla 30 października 2023 r.), Strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, zarzucając:

- 1) naruszenie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach poprzez nałożenie na Stronę rażąco wygórowanej kary i brak prawidłowego jej zmiarkowania mając na uwadze wszystkie okoliczności sprawy;
- 2) naruszenie art. 189f § 1 kpa poprzez jego niezastosowanie pomimo spełnienia przesłanek ustawowych;
- 3) brak wszechstronnego wyjaśnienia sprawy, w szczególności nieuwzględnienie całego materiału dowodowego w sprawie;
- 4) obrazę ogólnych zasad kpa, w szczególności art. 7 kpa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Przechodząc na grunt poczynionych ustaleń faktycznych należy stwierdzić co następuje.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli, stwierdzono nieprawidłowości polegające na:

- braku cen jednostkowych dla 15 partii towarów,
- braku cen i cen jednostkowych dla 28 partii towarów.

Tym samym naruszony został art. 4 ust. 1 w/w ustawy.

Strona podnosi przy tym argument, iż „*Chwilowy brak etykiet cenowych wynikał ze zmian ekspozycji towarów (wymiana części regalów). Dodatkowo należy ponownie podkreślić, iż w asortymencie sklepu znajdują się tysiące towarów a i organ kontrolny celowo wybrał te gdzie były widoczne braki z uwagi na zmianę ekspozycji.*”

Odnosząc się do przedstawionych wyżej argumentów należy zauważyć, iż kontrola została poprzedzona zawiadomieniem o zamiarze przeprowadzenia kontroli, gdzie szczegółowo został przedstawiony zakres kontroli:

- prawidłowość uwidaczniania cen oferowanych towarów;
- rzetelność uwidaczniania cen dla konsumentów.

Należy zatem uznać, że Strona miała wiedzę na temat przedmiotu zapowiedzianej kontroli, tym bardziej, że zgodnie z CEIDG działalność gospodarczą prowadzi od roku 1995, a więc powinna legitymować się znajomością obowiązków na niej ciążących. Co więcej, zawiadomienie o zamiarze przeprowadzenia kontroli zostało doręczone w dniu 5 czerwca 2023 r., zaś kontrola została przeprowadzona w dniu 19 czerwca 2023 r. – Strona miała zatem 14 dni na sprawdzenie czy ceny uwidocznione są w sposób zgodny z obowiązującymi wymaganiami.

Nie zasługuje przy tym na uwzględnienie podnoszona przez Stronę okoliczność, że brak cen stwierdzonych w toku kontroli był wynikiem zmiany ekspozycji. Należy bowiem wskazać na art. 53 Prawa przedsiębiorców, zgodnie z którym ustalenia kontroli zamieszcza się w protokole kontroli. Kontrolowany nie zajmuje przy tym biernej pozycji, ponieważ może wnosić swoje uwagi do protokołu. Jak bowiem wynika z art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej kontrolowany może zgłosić uwagi bezpośrednio do protokołu kontroli lub w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu wnieść je na piśmie. Z akt sprawy nie wynika, aby do protokołu kontroli zostały wniesione jakiegokolwiek uwagi do ustaleń poczynionych przez kontrolujących. Co więcej, należy podkreślić, że okoliczność zmiany ekspozycji została podniesiona przez Stronę dopiero po doręczeniu zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Strona przy tym w żaden sposób nie przedstawiła dowodów na potwierdzenie wspomnianej okoliczności.

Organ nie zgadza się również z zarzutem Strony, że w ofercie znajdują się tysiące towarów, zaś kontrolujący celowo wybrał te, gdzie były widoczne braki z uwagi na zmianę ekspozycji. Jak bowiem wynika z protokołu kontroli „*W trakcie kontroli sprawdzono prawidłowość uwidaczniania cen towarów oferowanych do sprzedaży detalicznej na zgodność z wymaganiami (...). Powyższe zagadnienie zostało zbadane w sposób selektywny, dla towarów oferowanych w sklepie.*” Zapisy w protokole, do którego nie wniesiono uwag, przeczą zatem twierdzeniem Strony, jakoby działania Organu były skutkiem odgórnie przyjętego zamysłu poddania kontroli tylko tych towarów, w stosunku do których brał było cen. Na marginesie, należy zauważyć, że wbrew temu co twierdzi Strona, brak cen nie został stwierdzony w stosunku do wszystkich produktów poddanych kontroli.

W konsekwencji powyższego, bezzasadne są również argumenty Strony, jakoby organ naruszył zasady postępowania administracyjnego, tj. prawdy obiektywnej oraz ochrony zaufania obywateli do państwa. Strona stawiając powyższe zarzuty, nie wskazuje bowiem na czym miałyby polegać uchybienia organu, poprzestając na ogólnikowych stwierdzeniach o naruszeniu zasad postępowania administracyjnego. Tymczasem Prezes UOKiK ponownie rozpoznając sprawę, nie dopatrywał się uchybień ze strony organu pierwszoinstancyjnego, przyjmując jego ustalenia w zakresie stanu faktycznego za swoje.

Niewykonanie przez Stronę obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach obliguje organ Inspekcji Handlowej do nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 w/w ustawy.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o cenach jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o cenach przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.2).

Przy rozpatrywaniu przesłanki stopnia naruszenia obowiązków należy odwołać się do art. 4 w/w ustawy. Zgodnie z art. 4 ust. 1 zgodnie z którym w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru lub usługi w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Zgodnie z art. 1 dyrektywy nr 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. Urz. WE L 80 z 04.07.1998) wdrożonej ustawą o informowaniu o cenach towarów i usług celem niniejszej dyrektywy jest ustalenie podawania ceny sprzedaży oraz ceny za jednostki miary produktów oferowanych konsumentom przez podmioty gospodarcze w celu lepszego przekazywania informacji konsumentom oraz ułatwienia porównywania cen.

Cena należy do podstawowych, istotnych elementów zawieranych umów sprzedaży

wpływających bezpośrednio na podjęcie decyzji przez konsumentów o zawarciu konkretnej umowy. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o cenach cena to wartość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę. W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, iż fizyczny brak ceny wywołuje ten skutek, iż konsument nie ma należytej informacji na temat ceny oferowanego towaru.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy cena jednostkowa towaru lub usługi to cena ustalona za jednostkę określonego towaru lub określonej usługi, których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach. Jest to więc podstawowe kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych towarów – podobnych pod względem przeznaczenia, ale o odmiennych cechach np. co do marki, producenta, ilości, wzornictwa, poziomu technicznego itp. Brak cen jednostkowych, uniemożliwia więc konsumentom porównanie oferowanych towarów z towarami podobnymi, lecz o innej masie lub objętości, a co za tym idzie, utrudnia konsumentom wybór odpowiedniego dla nich towaru. (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 8 listopada 2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 1400/19: *„Nie można natomiast, w ocenie Sądu, podzielić zarzutu skargi o znikomym stopniu naruszenia obowiązku informowania o cenach w przedmiotowej sprawie. Jeżeli bowiem przyjrzeć się produktom, w stosunku do których ceny nie były uwidocznione, ewidentnie widać, że dotyczą one szeroko rozumianej chemii gospodarczej. Tym samym klienci poszukujący towarów w tym właśnie dziale sklepu, istotnie pozbawieni zostali podstawowej informacji, która winna im zostać zapewniona przez Skarżącą, a więc ceny produktu. Bez tej podstawowej informacji trudno mówić o realizacji jednej z dyrektyw ujętych w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach a więc umożliwieniu klientom porównania cen konkurencyjnych towarów.”*).

Biorąc powyższe pod uwagę, stopień naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług należy uznać za znaczny. Prawidłowe jest zatem stanowisko Wielkopolskiego WIIH, który naruszenie w/w obowiązków zakwalifikował jako poważne.

W przypadku przesłanki dotychczasowej działalności przedsiębiorcy Organ stwierdza, iż Strona po raz pierwszy naruszyła przepisy ustawy o informowaniu o cenach. Organ stwierdza również, iż Strona podjęła działania naprawcze o czym poinformowała dopiero w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

W przypadku przesłanki wielkości obrotu i przychodu przedsiębiorcy, Strona w toku postępowania przed organem I instancji złożyła oświadczenie o wysokości obrotu i osiągniętego przychodu.

W przypadku przesłanki sankcji nałożonych na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych. Przesłanka ta nie jest spełniona, ponieważ kontrola przeprowadzona przez Inspekcję Handlową nie jest kontrolą przeprowadzoną w sprawach transgranicznych, tj. działalności gospodarczej o transgranicznym charakterze prowadzonej przez przedsiębiorcę.

Organ wziął również pod uwagę cele kary zawarte w dyrektywie 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. zgodnie z którą przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Dokonując ponownej analizy przesłanek wymiaru kary wskazanych w art. 6 ust.1 ustawy o cenach i uwzględniając wytyczne w/w dyrektywy Prezes UOKiK stwierdza, że kara w wysokości 4 000 zł jest adekwatna do stwierdzonego naruszenia.

Prezes UOKiK, stoi na stanowisku, że w przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania instytucja odstąpienia od wymierzenia kary.

Zgodnie z art. 189f § 1 kpa organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Z zebranego materiału wynika, że Strona naruszyła obowiązek uwidaczniania cen w stosunku do 43 partii towarów spośród 106 objętych kontrolą. Z zebranego materiału wynika, że waga naruszenia nie jest znikoma, ponieważ Strona dopuściła się szerokiego katalogu naruszeń w zakresie obowiązku uwidaczniania cen naruszając interes konsumentów w zakresie ich prawa do informacji. Tego typu naruszenia stanowią zagrożenie dla interesów majątkowych konsumentów, a tym samym wykluczają możliwość uznania wagi naruszenia za znikomą. Z powyższych względów nietrafną jest argumentacja Strony dotycząca znikomości naruszenia. Nietrafna jest również argumentacja dotycząca zaprzestania naruszania prawa. Strona twierdzi bowiem *„Okoliczność zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcie działań naprawczych co prawda nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków, może jednak mieć wpływ na ocenę całokształtu sprawy przez organ administracji publicznej oraz zostać wzięte pod uwagę przy ustalaniu wymiaru sankcji administracyjnoprawnej lub nawet w całkowitym odstąpieniu od nałożenia kary na gruncie art. 189f § 1 pkt 2 kpa.”* Tymczasem brzmienie art. 189f § 1 pkt 1 kpa jednoznacznie wskazuje, iż przesłanki uzasadniające odstąpienie od wymierzenia kary muszą zostać spełnione łącznie, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w art. 189f § 1 pkt 2 kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Z kolei, zgodnie z art. 189f § 2 kpa w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Literalna wykładnia w/w przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: *„Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało)*). Należy zatem uznać, iż powyższy przepis ma zastosowanie w tych przypadkach, gdy brak jest możliwości wyeliminowania samego naruszenia, natomiast możliwym jest wyeliminowanie jego skutków. Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że w toku kontroli stwierdzono naruszenia polegające zarówno na braku cen jednostkowych, jak i cen i cen jednostkowych. Strona została zobowiązana do uzupełnienia stwierdzonych braków zgodnie z obowiązującymi przepisami. Strona dopiero pismem z dnia 22 września 2023 r., a więc już w toku postępowania administracyjnego poinformowała o uzupełnieniu brakujących cen. Tym samym zaprzestała naruszania prawa. W przedmiotowej sprawie nie jest natomiast możliwe usunięcie skutków naruszenia prawa. Należy bowiem pamiętać, że ceny i ceny jednostkowe pełnią funkcję informacyjną dając konsumentowi wiedzę na temat towaru znajdującego się w ofercie. Oznacza to, że w przypadku tego obowiązku nie jest możliwym usunięcie skutków jego naruszenia, ponieważ brak jest narzędzi pozwalających na udzielenie prawidłowej informacji o cenach tym konsumentom, którzy już np. zapoznali się z dotychczasowymi oznaczeniami cen i opuścili sklep, tym bardziej, że z akt sprawy wynika, że braki te nie zostały usunięte niezwłocznie. Zatem w przedmiotowej sprawie nie została spełniona przesłanka w postaci konieczności usunięcia skutków naruszenia prawa. Tym samym, nie zachodzą podstawy do zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary na podst. art. 189f § 2 i 3 kpa.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ pierwszej instancji. Konkludując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu uznał, że decyzja Wielkopolskiego WIIH była prawidłowa. W konsekwencji organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 4 000 zł. Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek

bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 2021, poz. 535), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. poz. 2019 poz. 178).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska

Zastępca Dyrektora

Departamentu Inspekcji Handlowej

/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. (...)
2. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Poznaniu
3. a/a